

Надзвичайна Грейс Адамс

КУПИТИ

Ніжний, кумедний і невибагливий роман «Надзвичайна Ґрейс Адамс» - найзапекліший дебют 2023 року про жінку та історію, яку ви ніколи не забудете.

Ґрейс Адамс жила, кохала, раділа. Та куди все поділося? Їй сорок п'ять, і вона на межі. Її шлюб тріщить по швах, перспективна кар'єра втрачена, і найболісніше - донька-підліток заборонила навіть наблизитися до себе. Сьогоднішній величезний затор стає для Ґрейс останньою краплею. Тож вона кидає автівку і просто йде.

Через увесь Лондон Ґрейс прямує до доньки. У її шістнадцятий день народження жінка хоче сказати, що мама поруч, що, навіть упавши на саме дно, завжди можна піднятися. Ґрейс Адамс не сумнівається та крокує вперед, адже вона надзвичайна. Її чоловік і дочка колись так думали. Але, здається, забули. Час нагадати їм. І, що найголовніше, - нагадати собі.

Захоплива історія про радість, горе, кохання з першого погляду,
виховання дітей... Відверта, делікатна та зворушлива. *Kirkus*

ФРАН ЛІТЛВУД

НАДЗВИЧАЙНА
ГРЕЙС
АДАМС

КСД

FRAN LITTLEWOOD

AMAZING
GRACE ADAMS

A Novel

ФРАН ЛІТЛВУД

НАДЗВИЧАЙНА ГРЕЙС АДАМС

Роман

ХАРКІВ
2023 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0554-4 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

First published as AMAZING GRACE ADAMS in 2023 by Michael Joseph, an imprint of Penguin Books. Penguin Books is part of the Penguin Random House group of companies

Перекладено за виданням: Littlewood F. Amazing Grace Adams : A Novel / Fran Littlewood. — London : Penguin Michael Joseph, 2023. — 368 p.

Переклад з англійської *Юлії Криворотенко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Олександра Борзенкова*

Літлвуд Ф.

Л64 Надзвичайна Грейс Адамс : роман / Фран Літлвуд ; перекл. з англ. Ю. Криворотенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 400 с.

ISBN 978-617-15-0389-2

ISBN 978-0-241-54851-6 (англ.)

Грейс Адамс жила, кохала, раділа. Та куди все поділося? Їй сорок п'ять, і вона на межі. Її шлюб тріщить по швах, перспективна кар'єра втрачена, і найболісніше — донька-підліток заборонила навіть наблизитися до себе. Сьогоднішній величезний затор стає для Грейс останньою краплею. Тож вона кидає автівку і просто йде.

Через увесь Лондон Грейс прямує до доньки. У її шістнадцятий день народження жінка хоче сказати, що мама поруч, що, навіть упавши на саме дно, завжди можна піднятися. Грейс Адамс не сумнівається та крокує вперед, адже вона надзвичайна. Її чоловік і дочка колись так думали. Але, здається, забули. Час нагадати їм. І, що найголовніше, — нагадати собі.

УДК 821.111

© FHL Creative Limited, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Як я розлютилася і прокинулася від звуку дощу.
Вірджинія Вульф

Зараз

Ґрейс¹ почервоніла, як рак в окропі. Здавалося, що сонце палало прямо на даху її автівки й обдавало жаром весь салон, але насправді річ була не в цьому. Жінка мала відчуття, ніби хтось підпалив її тіло зсередини.

Поміж її грудей повільно звивалася доріжка з поту, яка нестерпно свербіла. Ґрейс ледве трималася, аби не запустити руку під сорочку й не витерти вологу геть, але вона стояла в заторі. Автівка була затиснута з усіх боків, і, для повного щастя, поруч із нею зупинилась «ауді», у якій сидів чоловік. Він вилупив очі на Ґрейс і безсоромно розглядав незнайомку. «А щоб ти, падло, дристало та й дристало, — думала вона. — Іди в сраку, в сраку, в сраку».

— Якщо ви вже встигли відчутти на собі сьогоднішню спеку, — мовила жінка на радіо, — то спішу повідомити, що, за останнім звітом кліматичного аналітичного центру «Автопоту», температура буде тільки рости...

Ґрейс завела двигун, щоб заглушити слова, та її погляд упав на годинник на панелі приладів: 12:23. Це якась помилка? Жінка перевірила час на телефоні, що лежав на пасажирському сидінні. От дідько.

Вона запізнювалася. Дуже запізнювалася. Ґрейс мала забрати торт «Острів любові», який їй приготували на замовлення. Торт, який вона насправді не могла собі дозволити, але на який поклала всі надії. Один, два, три, чотири... Жінка почала проговорювати недієву лічилку, яку частково пам'ятала з психологічного онлайн-курсу. Вона закинула його після перших двох сесій. Наприкінці Ґрейс зробила глибокий вдих. Тепер джинси прилипли до її стегон. Вона почала вовтузитися з вентиляційними отворами, знову натиснула на кнопку кондиціонера, хоча знала, що він не працює. Тепло від дешевої синтетичної тканини тільки погіршувало ситуацію, тому жінка розвела коліна якомога ширше, намагаючись отримати більше фантомного свіжого повітря.

З телефона роздався дзвінок. Лотте? Ця думка спливла сама собою, коли Ґрейс нахилилася до дисплея, щоб перевірити. Хоча вона й так здогадувалася, хто це міг бути. Натомість на екрані жінка побачила, як на неї дивиться насуплене обвисле обличчя. Ґрейс знадобилося кілька

секунд, аби зрозуміти, що це її обличчя і що Кейт знову намагається зв'язатися з нею через «FaceTime». Вона відхилилася назад, ближче до дверцят з боку водія. Грейс не хотіла відповідати на дзвінок. І, хоча жінка розуміла, що Кейт не може її бачити, все одно непокоїло відчуття, ніби сестра якось спостерігала за нею. Лотте завжди потішалася із цього її побоювання. Грейс знала заздалегідь, навіщо їй телефонує Кейт. За останні два тижні сестра залишила купу повідомлень, у які примудрилася вкласти одночасно співчуття та звинувачення: «Мама телефонувала мені й сказала, що вона намагалася зв'язатися з тобою. Вона хвилюється за тебе. Тато також. Це нечесно щодо них... Слухай, подзвони мені й дай знати, що з тобою все гаразд. Тобто я знаю, що не все гаразд, але... Ми всі стурбовані, Грейс...»

Позаду автівки хтось просигналив, і жінка озирнулася, ніби гудок було адресовано саме їй. Затор був величезним, він простягався вздовж усієї вузької дороги, що починається з підніжжя Масвелл-Гілл і закінчується біля стадіону «Емірейтс». Така дорога краще пасувала б до якогось забутого людьми села чи до середньовічних часів, але замість цього вона знову була забита робочими фургонами, міськими автобусами, автівками зі служби доставки та позашляховиками в хаотичному порядку.

— Серйозно? — сколихнула Грейс тишу авто. — Серйозно, засранцю? Яких саме дій ти очікуєш від нас?

Салон машини почав нагріватися з обох боків, і жінка відчула сморід плавленого пластику. Як так вийшло, що вони досі не зрушили ні на метр? Така ситуація нагадувала їй щось — чи книгу, чи телешоу або сценарій... Грейс не могла пригадати. Останніми днями вона ледве пам'ятала власне ім'я. Відкинувшись на сидіння, спробувала напружити мізки й згадати, що останнім часом вислизало з її думок. Але, звісно, не змогла. Це було б смішно, якби не було так страшно. Неначе якась частина мозку випадала з голови кожного разу, коли Грейс дивилася в інший бік.

З телефона знову донісся дзвінок, і хтось протяжно просигналив. Чоловік досі витріщався на неї, в автівці наростала спека... а тепер ще й якась фігня застрягла тут і дзижчить на вухо. Об шибки билася жирна чорна муха. На скроні виступив піт, і жінка почала ляскати саму

себе, бо муха атакувала її, відлітаючи рикошетами по всьому салону з несамовитою швидкістю.

Раптом у задньому вікні машини попереду себе Ґрейс побачила лице. Це була маленька дівчинка з брудною лялькою, затиснутою в руці. Вона дивилася на жінку не всміхаючись. У машині лунав нав'язливий ритм пісні з радіо, а кістки тремтіли від свердління, що доносилося з дорожніх робіт. І тепер муха сиділа в Ґрейс на щоці, на руці, у волоссі, а затор усе стояв на місці, і час летів мов навіжений. Їй не можна запізнюватися, тільки не сьогодні, про це не може бути й мови.

І це був той самий момент. З неї досить.

У горло вдарив густий чад випарів, як тільки жінка вийшла з машини. Вона схопила телефон і запхала до задньої кишені кредитну картку та двадцятифунтову купюру. Це все, що їй необхідно. Ґрейс не хотіла тягати свою сумку в таку спеку: вона й так одяглася не за погодою — в занадто тісні джинси, від яких ноги ніби плавилися. Жінка грюкнула дверима, навела ключі, «клац» — двері зачинені. І пішла геть, обираючи шлях уздовж білих ліній посеред дороги. Аж тут позаду неї пролунав крик:

— Гей, крихітко! Крихітко! Що, по-твоєму, ти робиш?

Жінка зупинилася й обернулася.

Це був той самий чоловік з «ауді». Він опустив вікно та намагався перекричати гомін гудків. Ґрейс помітила загрозу в ревінні двигунів навколо неї, у цьому агресивному атональному звуковому просторі. Але всередині було дивне відчуття, що вона десь поза межами всього навколишнього, ніби все це її не стосується.

— Ти ж не серйозно... — Чоловік почав кричати й так активно розмахувати руками, що жінка побачила плями поту під його пахвами. — Ти маєш повернутися назад до своєї автівки! Ти не можеш залишити її тут!

Ґрейс відчула, як парує жар від металу машин, що стояли обабіч неї. І всміхнулася до незнайомця. Лише вустами, не очима.

— Змирись із цим, — прошепотіла вона.

¹ Ґрейс (Grace) — англ. «Божа милість, благодать». Ім'я героїні та оригінальна назва роману «Amazing Grace Adams» є покликаннями на християнський гімн «Amazing Grace» про духовне прозріння людини з Божої ласки. (Тут і далі прим. пер.)

Чотири місяці тому

Школа Нортмер-Парк
Лондон
N8 6TJ
nps@haringey.sch.uk

Шановні батьки чи опікуни Лотте Адамс-Керр!

Нам стало відомо, що в цьому семестрі статистика відвідування Лотте впала нижче 70 відсотків і більшість із цих пропусків не були обґрунтовані офіційною заявою. Такий показник є значно меншим від приписів департаменту освіти «Ofsted», викладених у нашому договорі між школою та батьками, що викликає велике занепокоєння.

Отже, відсутність Лотте матиме серйозний вплив на її навчання та досягнення. Як Ви знаєте, дослідження демонструють, що за кожні 19 пропущених днів вірогідність погіршення результатів GCSE зростає.

Ми просимо Вас зв'язатися зі шкільним керівництвом, щоб домовитися про термінову зустріч із репетитором Лотте, а також із її класним керівником для обговорення проблеми якомога швидше. Дотепер ми не залучали до цієї справи жодних зовнішніх установ. Однак ми зобов'язані повідомляти про повторну або тривалу відсутність учнів.

З повагою
Джон Пауер, директор школи

Спираючись на кухонну стійку, Ґрейс двічі перечитала листа, але ніяк не могла його осмислити. Жінка насупилася та оглянула конверт. Їй хотілося вірити, що адміністрація припустилася помилки й надіслала листа не тій людині. Але навіть якщо так, Ґрейс відчула, як тісно стає в легенях, ніби неможливо вдихнути на повні груди.

— Лотте! — покликала вона. Хоча знала, що донька сидить у своїй спальні з навушниками на голові й не може її чути. Ґрейс окинула поглядом свій ноутбук на столі. На екрані був гівняний японський роман, який вона переклала наполовину чи, радше сказати, половину якого досі не могла довести до пуття. Ґрейс навіть не хотіла думати про те, наскільки вже прострочила дедлайн. І не бажала замислюватися, що буде, якщо вона не візьме себе в руки, бо не могла дозволити собі підвести бюро перекладів. От ніяк. На іншій роботі їй платили просто смішні гроші, які ледве покривали її рахунки за газ. Ґрейс викладала французьку дітям віком до дванадцяти років, які навіть не цікавилися її предметом, у початковій школі Стенхоуп. Це була та сама робота, на яку вона влаштувалася, аби тільки кудись виходити з дому.

Ґрейс узяла свій телефон, що лежав поруч, і надрукувала повідомлення доньці, яка перебувала менше ніж за десять метрів від неї, на другому поверсі, через кілька стін. Бо саме так зараз спілкуються підлітки. Зачекала. Жодної відповіді.

— Лотте! — покликала вона знову, цього разу гучніше, і відчула знайомий свербіж у животі від роздратування. Жінка зібгала лист і жбурнула його через усю кімнату до переповненого сміттям відра.

Ґрейс постукала у двері й одразу ж відчинила їх, не дочекавшись дозволу на вхід. Лотте, що сиділа в ліжку, миттєво закрила свій ноутбук. Вираз обличчя дівчини був одночасно неприязним і вразливим. Вона знову пофарбувала своє волосся в рожевий, і цей колір, схожий на цукрову вату, так їй пасував, що Ґрейс була вражена, наскільки красивою стала її неймовірно ідеальна донька. Якби вона могла, то просто стояла б там і милувалася нею. Лотте була вдягнена в шорти та зелений топ, який більше нагадував пов'язку, що ледь прикривала груди. На ній не було ліфчика, проте топ не спадав. «Ти не змерзла?» — хотіла запитати Ґрейс. Тому що вона ніби ввійшла в кліше. Вона перетворювалася на свою власну матір.

— Що? — промовила Лотте, прибираючи один навушник із вуха. — Я зараз зайнята. — І Ґрейс знала, що донька докладала всіх зусиль, аби її тон був достатньо ввічливим. Така вже нова мінімальна планка взаємоприйнятої «ввічливості».

Ґрейс тільки-но відкрила рота, щоб відповісти, проте різко спіймала себе на тому, що не може вимовити жодного слова без хрипіння. Вона

швидко окинула очима доньчину кімнату, ніби намагалася знайти якусь підказку. У спальні стояв солодкий запах із нотками смороду від спітнілої білизни та перекинутої рослини, з горщика якої більша частина ґрунту була висипана на підлозі під вікном. На стінах висіли постери з героїнею серіалу «Дивні дива» і якимось молодиком із «Шерлока», книжкову полицю прикрашали яскраво розфарбована матрешка й купка кільцевих сережок, на приліжковій тумбі причаївся маленький мідний Будда. Погляд Ґрейс скакав від одного об'єкта до іншого, ніби вони могли дати їй відповідь, куди поділася її маленька донька і хто ця незнайомка перед нею.

— Що? — перепитала Лотте, яка більше не намагалася приховати своє невдоволення. А потім пробурмотіла собі під ніс: — Господи.

Це висловлювання не дуже зачепило Ґрейс, вона вирішила не звертати уваги й сконцентрувала свій погляд на очах дівчини. Вони з донькою мають однакові очі — вона це знає, усі їм так кажуть. Такі самі глибоко посаджені темно-сині очі, у яких можна потонути. Так колись казав їй Бен.

— Я отримала від школи листа, зміст якого мене непокоїть, — сказала Ґрейс.

2002 рік

Сидячи тут зі своїм розкладним столиком та викладеними на ньому в рядочок ручками, Ґрейс думала, з якого побиту сюди прийшла. Шлунок почав скручуватися від нервів, і вона почувалася так, ніби знову повернулася до коледжу. Їй двадцять вісім років, а здавалося, що знову вісімнадцять. Над сценою був натягнутий жовтий банер, усіяний лінійними візерунками із зображень світових пам'яток: Тадж-Махалу, Ейфелевої вежі, храму Святого Сімейства. Посеред них виднів виділений жирним зеленим шрифтом напис «Поліглот 2002 року». З'їзд заучок — так називає це Марк, точніше, *називав*. Ґрейс виправила себе, адже він уже в минулому, вони більше не разом. «З'їзд *геніїв* — думаю, ти вловиш», — відповіла вона, поки прикріплювала анкету до холодильника, стоячи спиною до співрозмовника й демонструючи свій середній палець.

За кілька сидінь від себе Ґрейс помітила хлопця в чорному светрі з дірками на зап'ястках, якого бачила на реєстрації. Імовірно, він був молодший від неї, думала дівчина, приблизно на пару років. Але він виглядав як єдина нормальна людина на цьому заході. Поки Ґрейс міркувала про це, хлопець, ніби міг читати її думки, нахилився до неї: — Перепрошую...

Зблизька можна було розгледіти його напрочуд запалі щоки та чітко виражену лінію підборіддя, за допомогою якої можна було виміряти кут 90 градусів. Його неслухняне волосся стирчало в різні боки, проте карі очі дивилися прямо на неї.

— Чи не знайдеться в тебе ручки? — запитав незнайомець.

Ґрейс опустила погляд на свій запас, що лежав на розкладному столику, і якусь мить зважувала, чи він не жартує. У неї були ручки синього, чорного та червоного кольорів, набір маркерів та три простих олівці. І неочікувано вона відчула себе неймовірно зубрилою.

— Здається, що знайдеться, — відповіла Ґрейс. — Вибирай.

Хлопець усміхнувся до неї та нахилився ще ближче через стільці, щоб оглянути її стіл. Він робив це неквапливо, тому в дівчини знову склалося враження, що, можливо, незнайомець із неї глузує.

— Я візьму синю від «Віс», — нарешті вирішив він.

— Класика. — Ґрейс узяла ручку зі столу й передала йому до рук. — Схвалюю цей вибір.

Хлопець розсміявся та подякував їй. Потім він двічі клацнув ручкою об долоню, ніби перевіряючи її. Дівчина помітила, що в нього гарні пальці. Довгі, з коротко підстриженими квадратними нігтями.

Він відкинувся на стілець, а потім знову різко нахилився вперед, неначе щось штрикнуло його спину.

— Мене звати Бен, до речі.

— Ґрейс. — Промовивши своє ім'я, вона відчула, як запалали щоки.

Відлуння скреготу в колонках урятувало її. На сцені з'явився чоловік, що возився з мікрофоном. Він був дуже засмаглим, у лляному костюмі, ніби вийшов із книги «Рік у Провансі». Франт двічі постукав по мікрофону й відкашлявся.

— Радий вас усіх бачити, — промовив він та склав долоні разом, — і також вітаю, що ви змогли піднятися так високо. Я Девід Тернер, а ви — одні з найкращих лінгвістів країни.

Ґрейс озирнулася на хлопця в чорному светрі. Він злегка підняв брови, а вона у відповідь розпахнула очі.

— ...Це означає, що ви були обрані за вашими записаними на відео заявками, — говорив Девід Тернер. — І не побоюся сказати вам, що стандарти цього року захмарні. Ми маємо учасників віком від двадцяти трьох до сімдесяти чотирьох років з усіх куточків Сполученого Королівства. Я думаю, ви погодитеся, що це неймовірно. Що ж, гаразд, сьогодні вранці ми проведемо вступні розмови, і на черзі в нас кілька надзвичайно цікавих спікерів. Справжні веселощі чекають на вас сьогодні після обіду! — Він пробоксував кілька ударів у повітря, і по залі прокотилася хвиля сміху. — Я знаю, що всі ви прагнете скоріше розпочати роботу, тож мені залишається лише побажати вам... — ведучий зробив павзу й підморгнув; Ґрейс точно бачила, як він це зробив, — *bonne chance, buena suerte, viel Erfolg, удачі, held og lykke* і таке інше!

Ґрейс обернулася до хлопця в чорному светрі й награно підморгнула:

— Нехай щастить, — сказала вона йому.

— Тобі також, — відповів він і підморгнув із непорушним виразом на обличчі.

У їдальні вже подавали обід. Кампус був моторошно порожнім, оскільки тривав позанавчальний час. Ґрейс не була голодною, але вибрала собі картоплю в мундирі розміром із цеглину та якийсь не першої свіжості салат, очікуючи на дівчину, яка була в черзі за нею, щоб не сидіти наодинці. За своїм обіднім столом вони невдовзі були оточені, як то кажуть, *зубрилами*. Розмова зайшла про відмінювання, кирилицю та клінгонську мову, і Ґрейс мимоволі всотувала цю інформацію. Але, хоча дівчина й була занурена в діалог, вона прекрасно знала, що хлопець у чорному светрі з дірками в рукавах час від часу дивився на неї з іншого боку їдальні.

Друга половина дня пролетіла в шаленому темпі лінгвістичних спарингів, і Ґрейс перебувала у своїй стихії — і в доброму гуморі. Вона була неперевершеною у французькій, іспанській, японській, польській, голландській мовах. Учасники заходу мали читати на швидкість — встигнути прочитати сотні фраз за десять хвилин, а також синхронно перекладати й вести критичні дискусії з непередбачуваних питань, де на відповідь виділяли лише шістдесят секунд. Крім того, вони намагалися вивчити румунську за годину. Ґрейс ніби відключалася, її мозок і тіло автоматично видавали слова. Вона наполегливо вчилася саме заради цього. Дівчина вклала в опанування лінгвістики десять тисяч годин свого часу, але навчання давалося їй легко. Ніби слова, речення, мовні структури завжди були в її голові, ховалися в корі головного мозку і їй лише потрібно було дістати звідти ці знання. Вона розуміла, що Девід, чоловік у лляному костюмі, мав рацію щодо учасників. Вони всі були неймовірно талановиті, тому, скоріш за все, думали про себе так само, як і Ґрейс. Протягом останніх трьох років вона намагалася взяти участь у цьому конкурсі, але кожного разу щось зупиняло — можливо, відчуття, що її знань недостатньо. Минулого року дівчина навіть заповнила анкету, проте так і не надіслала. А тепер, коли Ґрейс опинилася тут, вона не могла повірити, що відмовляла себе від такої втіхи. І наразі вона бажала цього. Понад усе на світі жадала перемогти.

Коли Ґрейс зайшла до бару студентської профспілки, де мало відбутися нагородження, той хлопець уже сидів там. У залі стояв затхлий запах диму та дезінфекційних засобів, і у Ґрейс, ніби за умовним рефлексом, миттєво з'явилося бажання випити. Вона вагалася, тоді Бен запросив її присісти поруч, посуваючись, щоб

дівчині було достатньо місця. Потім він дістав із кишені ту саму синю ручку та вручив їй.

— Дякую, — сказав хлопець. — Мій секретний шарм. *Le Bic bleu...*

— Ха, — промовила Ґрейс. — Сподіваюся, що він спрацював.

Ручка була теплою в тому місці, де Бен тримав її в долонях, і у дівчини різко виникло бажання піднести її до лица, вдихнути запах, який залишили його пальці.

На столі стояло вино — Ґрейс наповнила ним свій келих і простягнула пляшку новому знайомому:

— У мене таке відчуття, що ми мали б пити «укус змії з чорним».

— Згоден. Або тепле дешеве пиво.

Столи навколо них почали займати інші учасники. Ґрейс помахала рукою консультантці з підбору персоналу, з якою вона обідала в їдальні. Девід Тернер вийшов наперед усієї зали, а позаду нього на барній стійці виднів срібний трофей.

— Тож як у тебе все пройшло? — запитав Бен.

— Думаю, що доволі добре, — відповіла Ґрейс. — А в тебе?

— Ага, — кивнув він.

— Ага? — розсміялася дівчина. — Що це значить?

— Оке-е-ей... ми трохи відстаємо від графіка, тому пропоную розпочинати. — Девід Тернер підвищив голос, щоб його було чути серед навколишньої балаканини. — Ще раз хочу подякувати всім за участь у конкурсі. Я з гордістю можу сказати...

Ґрейс намагалася сконцентруватися на об'яві, але, безсумнівно, відчувала на собі палкий погляд Бена. Вони сиділи настільки близько, що його запах ударяв у ніс дівчини. Такий вогкий та легкий аромат, який нагадував зиму.

— ...І тому я одразу переходжу до третього місця. — Девід Тернер підняв долоню над своїми очима й вишукував когось у залі. Тепер він заволодів увагою Ґрейс. Вона намагалася тримати себе в руках.

— Аріелю Джонсе, ви десь тут?

Ґрейс та її сусід повернулися обличчям до ведучого й заплодували, поки худорлявий чоловік із дурнуватими вусами забирав свій приз. І, можливо через сп'яніння від вина, дівчина мала дивне відчуття, ніби вже проживала цей момент раніше.

— ...І призер, що посів друге місце з результатом у сто шістдесят три бали та виграв стофунтовий ваучер на книгу з «Foyles»... — Девід

Тернер зазирнув у свій папірець, — Бен Керр. Вітаю!

Підводячись із місця, хлопець у чорному светрі поглянув на Ґрейс. На мить у нього на обличчі промайнуло здивування, відтак він пішов отримати свій приз. У душі дівчини зароджувалось якесь відчуття, якого вона не розуміла. Її долоні гули від оплесків, і вона раділа за Бена, дійсно раділа. Та й він ніби непоганий парубок. Але водночас їй було неприємно думати про те, що він обігнав її за результатами в такій справі. Ґрейс не мала гадки, чому для неї це так важливо — намагатися щось довести, бо це ж просто безглузде невелике змагання і...

— ...І забирає титул «Поліглот року» з результатом у сто шістдесят чотири бали — підкреслюю, пані та панове, що лише один бал відділяє нашого переможця від шановного призера, який посів друге місце... Ґрейс Адамс. Мої щирі вітання, Ґрейс. Оплески!

Дівчині знадобилася мить, щоб усвідомити, що Девід Тернер оголосив її ім'я. Усі в студентському барі розвернулися на своїх стільцях.

— Піднімайтеся, Ґрейс, — покликав ведучий.

І коли вона встала з місця, усі погляди були спрямовані на неї. Бо вона переможниця, вона, чорт забирай, прийшла й виграла. Ґрейс намагалася, але не змогла зберегти на обличчі стриманий вираз, поки йшла до барної стійки. Цей день виявився таким насиченим для неї, і вона усвідомила, наскільки щасливою він її зробив. Дівчина почувалася так уперше відтоді, як Марк, точніше, як *вона і Марк* вирішили розійтись. Хоча насправді Ґрейс перестала отримувати такі емоції ще задовго до тих подій.

Хтось простягнув їй бокал шампанського та срібну нагороду. Їй намагалися вручити ще й конверт, але руки Ґрейс були й так зайняті, тому лавреатка не змогла його забрати.

— У такому разі я можу прочитати за вас, — ведучий розгорнув конверт, — що, завдяки підтримці наших добрих друзів із «Language Matters», ви виграли відпочинок на вихідні для двох у прекрасному готелі «Kerensa» в Корнуоллі...

Ґрейс не уявляла, скільки часу знадобиться, щоб натовп навколо неї розсіявся. Дівчина все всміхалася й всміхалася, пила та пила — її обличчя вже почало боліти від напруження. І раптом вона й хлопець

у чорному светрі з дірками на зап'ястках залишилися біля барної стійки наодинці.

— Я знав, що це будеш ти. — Він нахилився до неї так, що вони майже торкалися одне одного. — Тієї самої миті, коли побачив усі ці ручки, викладені в одну лінію, ніби невелика канцелярська армія, я знав, що вже програв тобі. Хоча лише на один бал. — Бен цокнув язиком. — Я наступаю тобі на п'яти.

Вона налила собі вина з пляшки, що стояла на барі, у бокал для шампанського.

— Чорт забирай, якби тільки твій приз був ваучером із «M&S»! Ти ж знаєш, що тобі треба купити новий светр, чи не так?

— А ти гостра на язик, Грейс, — відповів хлопець.

І, коли Бен промовляв її ім'я, у його голосі було щось таке, немов вони вже давно знайомі. Від цього в її животі пурхали метелики.

— Тож вихідні в шикарному готелі... це доволі класно.

— Ага. Річ у тому, що я не зможу цим скористатися.

— Що? Чому ні?

— Мені нема з ким поїхати туди. — Грейс поставила бокал на стійку. — Гаразд, я розумію, як це звучить, але я розійшлася зі своїм хлопцем місяць тому. А всі інші... Підбирається вже такий вік, ну, ти знаєш... — Її голос стихнув, вона не хотіла думати про це.

— От трясця. Вибач.

— Пусте. — Дівчина знизала плечима. — Але було б ще гірше, якби ми залишилися разом. Я не хочу дітей, і виявилось, що це було вирішальним чинником.

Принаймні так пояснив їй Марк. Але, повертаючись спогадами до того жахливого вечора в ефіопському ресторані в районі Кентіш-Таун, Грейс знала: якби вона сказала, що відчайдушно хоче створити сім'ю, це все одно було б хибним рішенням. «Вибач, мила, — говорив хлопець, дивлячись на неї через маленький стіл. — Я кохаю тебе, але не думаю, що зможу так жити й надалі». Марк вів розмову так, ніби був ветеринаром, який радить приспати хворого улюбленця. Вони їли коржики інджери з тушкованим м'ясом, і Грейс боролася з імпульсивним бажанням перехилитися через стіл та розмазати їжу по його занадто стурбованому обличчю. Що завгодно, аби тільки зупинити це болюче відчуття у грудях.

Дівчина вибралася із цих стосунків, і до ладу, — вона була в цьому впевнена, навіть якщо часом думала інакше. Адже, поки вони жили разом, Марк мав жінок на стороні. Вона підозрювала, знала, відчувала це своїм нутром. Він навіть не намагався приховувати цей факт, але Ґрейс вирішила залишатися сліпою. Вона була одержима ним до божевілля, а врешті-решт виявилося, що він і не надто був у неї закоханий, тому три роки взаємин пішли на смітник.

Поруч із нею відкашлявся Бен.

— Вибач. — Ґрейс блимнула очима. — Не маю жодної гадки, чому я, в біса, щойно розповіла тобі все це.

— Важкий день? — запитав він і розсміявся.

— Важкий день, — погодилася вона. — До того ж я достатньо сп'яніла.

— Хто ж знав, що тут буде така тусовка?

Тоді вони поглянули одне на одного, і дівчина спіймала себе на думці, що не хоче зводити очей із Бена. Повітря навколо них було сповнене невпевненості, ніби вийшло з рівноваги.

— Ми могли б розділити приз. — Слова вилетіли з вуст Ґрейс швидше, ніж її мізки встигли проаналізувати ситуацію. — Тобто, подумай, у цьому й була вся суть. Виграла я, але це міг би бути ти. — Вона взяла з бару конверт і помахала перед ним. — Хочеш поїхати зі мною?

Промовивши це, дівчина не могла повірити в те, що зробила. Вона хотіла забрати слова назад, але водночас — ні. Якась частина неї думала: «Гра почалася».

Хлопець у чорному светрі запустив руку у своє волосся, оглядаючи Ґрейс.

— Гаразд, — відповів він після павзи. — Чом би й ні?

— Гаразд, — повторила вона й кивнула, ніби намагалася зрозуміти, що він тільки-но сказав.

— Я маю на увазі, що радше забрав би трофей, але якщо ти наполягаєш...

І тепер вони обидва розсміялися через цю божевільну витівку, яку запропонували одне одному. Несамовитий, нестримний сміх на межі, бо кожен із них тієї миті знав, що вони зроблять це. Вони знали, вони були глибоко впевнені, що це відбудеться.

Зараз

Ґрейс усе ще стискала в руці зв'язку ключів, поки сонце обпалювало її потилицю. І раптом вона зрозуміла, куди піде. Із сусідньої вулиці долинав гул затору, автівки сигналили, неначе того дня проходив якийсь карнавал, і відчуття полегшення від прогулянки на власних двох ногах після задухи в машині було просто неймовірним.

Жінці ніби розв'язали руки. Вона скорочувала шлях між якоюсь занедбаною забігайлівкою та будівельним магазином через провулок, який мав вивести її на головну вулицю.

Незважаючи на розмальовані графіті стіни, скуйовджені бур'яни й виражений запах заприлої на сонці сечі, Ґрейс думала з ясністю, яка вислизала від неї всі ці дні, тижні та навіть довше. Звідси вона збиралася пройти пішки через Північний Лондон туди, до квартири Бена, щоб принести торт своїй доньці на її шістнадцятиріччя. Це те, що вона зробить. Без питань.

Ґрейс лише мусила забрати його, двухсотфунтовий подарунок, що нагадував радше хабар. Вона не була запрошена, але прийде з ним тріумфально, неначе прокляття, зла відьма в якійсь заплутаній казці. «Ні!» — викрикнула жінка посеред провулка, ніби божевільна, що розмовляла сама до себе. Так не годиться. Цей торт — вияв любові, і Лотте оцінить його. Звісно, що оцінить. І пробачить їй.

Чотири місяці тому

1. $(x + 2) \cdot (3x - 12) =$

2. Знайти x та y :

$$3x + 7y = 14$$

$$6y - 6x = -19$$

3. Знайти x :

$$24x \cdot (14 + 2x) = 45$$

4. $XXX + L = Я$ ледь не кінчив, лише дивлячись на тебе сьогодні...

— Лотте?

Тримаючи відірваний шматок аркуша в руці, Грейс увійшла до ванної кімнати. Лотте стояла голою навпроти дзеркала й розпилювала дезодорант під пахвами. Донька спіймала материн погляд у віддзеркаленні, і її брова піднялась із питальним виразом. Тіло дівчини було ідеальним, неначе її щойно виліпили ангели. Грейс зібгала записку та запхала її до кишені своїх джинсів. Зараз не найліпший момент.

— О-о, заради Бога, прикрий їх, — сказала вона натомість удавано несхвальним тоном.

— Нумо, ми ж говорили з тобою про це. У моєму віці мені це не потрібно.

Коли Грейс наблизилася, Лотте похитала головою й закотила очі на її віддзеркалення.

— Чому вони так смішно настовбурчені?

— Годі, *мамо*...

— Вони взагалі справжні? — Грейс простягнула палець, ніби хотіла тицьнути цицьки, і вдала, що той відскочив від них. — *Тобто*...

Коли Лотте відштовхувала її від себе, обидві розсміялися.

— Не чіпай мене, ти, шалена жінко. — На обличчі дівчини з'явився ображений вираз, хоча її очі все ще були усміхнені. — Ти така некультурна. Як тебе взагалі допустили керувати класом у молодшій школі?

— Взагалі-то я не керую, тому... — Грейс скривила губи.

Лотте підбрала свій рушник із підлоги й забрала телефон з умивальника.

— Так, добре, — відповідала вона, поки виходила з ванної. — Дякувати Богові.

«Не йди», — думала про себе Грейс, продовжуючи стояти на місці як укопана. У повітрі кімнати стояв мильно-вологий запах тендітної шкіри її дитини, де вона щойно була.

— Я планую розпочати перегляд нового сезону «Парків та зон відпочинку» сьогодні ввечері, — випалила жінка, хоча вже чула, як кроки доньки віддаляються сходами. — Ти б хотіла подивитися?

— Можливо.

Грейс уміла розрізнити за тоном голосу Лотте, що та вже у своїх думках, імовірно в Інстаграмі. І вона також знала, що «можливо» означає «ні». Відтак долинув тихий «клац» зачинених дверей, що відчувався як удар під дих.

Жінка дістала з кишені записку й знову переглянула написані на ній слова. *«Я ледь не кінчив, лише дивлячись на тебе сьогодні...»* Цей клаптик роздруківки шокував її кожного разу як уперше. Їй було важко переварити той факт, що хтось міг надіслати таке її доньці, її п'ятнадцятирічній доньці. Грейс не знала, як почати таку розмову. Я нишпорилася в твоєму піджаку і... *Що?* Що вона взагалі могла сказати? Я хвилююсь за тебе. Ти знаєш, що можеш поговорити зі мною. Мені здається, що є речі, які ти приховуєш від мене, і я не хочу лізти не у своє діло, але я хочу, аби ти знала, що я поруч. Жінка подивилася на своє відображення в дзеркалі. Так, всі ці речі Грейс розповідала сама собі. Але, Господи, ці фрази виглядали так, ніби були вихоплені з якоїсь невдалої мильної опери, і вона була до біса втомлена. Раптом щось на власному обличчі змусило Грейс оговтатися від думок, і вона нахилилася над умивальником, щоб розгледіти себе краще.

Що, в дідька, трапилося з її губами?

Вони зникають. Жінка покривила рота в різні боки. Виглядало так, ніби верхня частина її губ зникла. Усього за одну ніч. Тобто там, де раніше губа була рожевою, тепер вона стала білою, але все ще з вертикальними губними лініями — *абракадабра*, — і все перетворилося на суцільну зморшку. Однак це не могло статися лише за одну ніч. Правда? Тоді як вона не помічала таку зміну дотепер?

Крізь стелю з кімнати Лотте долинали басисті вібрації. І, стоячи у ванній, споглядаючи свій рот, який буквально зникав, Грейс згадувала доньку, яка була поруч мить тому, й усвідомлювала, наскільки, трясця, жахливо невчасно все це сталося. Чомусь, коли вона, коли всі матері в'януть ізсередини (чи ззовні всередину, якщо можна так сказати), саме в той період дочки розквітають із такою самою швидкою та зрілою енергією, яку самі неньки втрачають. І, мабуть, найгірше те, що вони не помічають цього.

І Грейс знову подумала про цю недозаписку, і про її прямо виражений непристойний контекст, і про лист, який вона проігнорувала. Той лист зі школи, який, за словами Лотте, не мав жодного сенсу. Уже пройшло більше тижня, як вона отримала його. На її пошту надійшов повторний лист. Грейс збиралася зателефонувати до школи завтра, обов'язково. Просто всі ці клопоти тепер лише на ній: робота, дім, переклад і... До жінки почало підкрадатися відчуття провини. Просто провини, а також, звісно, Провини. Грейс відігнала від себе неприємні думки — вона не буде згадувати про це.

2002 рік

Вони домовилися зустрітися на пляжі о сьомій вечора. Він прибув на потязі, бо знав, що остання третина поїздки має бути дивовижною, але фактично майже не звернув на це уваги. Він не прочитав у книзі «No Logo» далі п'ятої сторінки, не доїв сандвіч, який купив на станції «Warwick Parkway» по обіді, і навіть не дістав із сумки свої конспекти для докторської дисертації. У його голові досі виринали спогади з того конкурсу. Спогади про неї. Недбало зібране на маківці голови волосся, темний піджак із засуканими рукавами, ніби вона серйозна шишка. Ця молода жінка була такою розумною, такою запальною, такою дотепною й такою красивою. Вона не була вихована на джимхані та джинових коктейлях, не була написана мовою кодів, зрозумілою для його родини. Її написали мовою заучок, як і його. Ідучи вздовж узбережжя, яке віддавало впереміш запахами солі, сміття та розпечених каменів, він думав, чи взагалі впізнає її, коли дістанеться визначеного місця. Він не розповідав про цю зустріч жодній живій душі — ні сусіду по будинку, Ісааку, ні своїм братам, нікому. Для нього це було чимось особливим, найпотаємнішим секретом, яким він не хотів ділитися.

Вона сиділа на піску, притиснувши до себе коліна, і дивилася в бік моря. Вона була єдиною людиною на пляжі, тому він одразу ж упізнав її. У нього в голові промайнула думка, що насправді він упізнав би її всюди. З неба розходилося незвичне, чарівне світло — нереальне сяйво, що віддавало рожевим кольором. У нього пересохло в горлі. Він скинув кросівки, трохи захитався, коли знімав шкарпетки, а потім твердо став на ноги й уже збирався покликати її, аж тут вона сама розвернулася до нього. Її щоки були налиті рум'янцем, а сонце падало прямо на її обличчя. Вона нагадувала акторку — ту, що розумниця з рудим волоссям. Джуліанн Мур.

Скинувши сумку на пісок, він пішов їй назустріч.

— О, привіт, ти прийшов, — сказала вона, ховаючи очі під рукою від сонця. — Нагадай, як тебе звуть. — І її лице миттєво розпливлося в широкий усміщці.

— Яка ти потішна!

— Потішна, — закивала вона. — Гарне слівце.

— Гарне-гарне, — погодився він і сів біля неї. Не надто близько. Замість того щоб розпитати його про поїздку чи завести якусь невимушену розмову, вона вказала пальцем на ліву частину пляжу, в напрямку обрію:

— Он там. Глянь, — кинула вона посеред діалогу, і він простежив за її поглядом.

Йому знадобилося кілька секунд, аби побачити те, що бачила вона, а потім він помітив дещо схоже на камінь чи буйок. Щось темне та гладке, що гойдалося вгору-вниз далеко від них.

— Тюлень? — запитав він. — Дельфін... акула?

Вона штовхнула його ліктем. Злегка, майже не торкаючись. Однак це ніби запустило струм по всьому його тілу.

— Серфер, йолопе. Він був там ще до того, як я прийшла. Таке враження, що він тримається на хвилях без жодних зусиль.

— Ти займалася серфінгом? — поцікавився він і відчув, наскільки ніяково прозвучали його слова — з надмірним наголосом, у занадто формальному тоні.

— Було діло. Щоправда, недовго.

Ґрейс не вдавалася до подробиць і не ставила запитань у відповідь. Вони сиділи в тиші та спостерігали за морем. Бен засунув ноги в пісок, намагаючись закопати їх. Він відчував піщинки поміж пальців, у нього защемило в грудях, і він не знав, це нерви чи вияв збудження. Молодий чоловік не був певен у тому, що відбувається, що вони двоє тут роблять, чому прийшли сюди, але він відчував, як вона його вабить. Неначе їхня плоть зливалася воєдино, хоча вони сиділи за кілька сантиметрів одне від одного. І він гадав, чи відчуває дівчина до нього те саме. Він хотів би простягнути руку й відволікти її від споглядання моря. Зануритися в ці темні, з бісиками очі та запитати в неї, хто вони одне для одного. Показати себе справжнього, скинути всі маски й визнати, наскільки дивно, що вони роблять усе це, хоча ледве знайомі. Він бажав розкрити її, знайти до неї ключик.

Натомість Бен запитав:

— Ти вже забронювала номер у готелі?

— Ага, — відповіла Ґрейс. — Я замовила нам вечерю о дев'ятій, якщо ти не проти. Або ми могли б просто взяти чипси чи... Зажди. — Дівчина встала навпочіпки, її лице спохмурніло. Верхньою частиною

тіла вона нахилилася вперед, вдивляючись у пляж перед собою й далі на море. Вираз її обличчя помітно змінився.

— Що? — стривожився хлопець. — Що таке, Ґрейс?

— Серфер, — пробурмотіла вона, ніби говорила не з ним, а сама до себе.

Бен прослідкував за її поглядом. Він бачив сіро-зелену воду, проте тепер на ній не було темної фігури, яка балансувала на хвилях. Хлопець оглянув водну поверхню, очікуючи, що серфер от-от з'явиться.

— Я не... Щось не так. — Одним рухом вона підвелася, витягла з кишені телефон і кинула його на пісок. Відтак побігла в бік моря, геть від співрозмовника. На віддаленій частині пляжу пісок був в'язкий, немов коричневий цукор, але вона мчала по ньому так, ніби самі хвилі несли її вперед. Якусь мить Бен так і сидів ошелешений, типу якого дідька зараз відбувається? Чи вона збожеволіла, ця дівчина, яку він ледве знає? Але потім хлопець також підвівся на ноги, вдивляючись у море, проте все ще не міг відшукати чорне блискуче тіло серед хвиль. Усе навколо було в рожевих тонах, а на фоні палала цятка низького вечірнього сонця, що надавало картині перед ним ще більшої сюрреалістичності, ніби Бен опинився у фільмі.

Поки він добіг до моря, Ґрейс уже перетинала лінію за буйками, де вода ставала дедалі темнішою й колихалася брижами. Тепер хлопець знову побачив серфера, але той відплив набагато далі. Бен почав заходити у воду — зробив кілька широких кроків, і вже за секунду джинси прилипили до ніг. Він скрикнув від холоду, але продовжував іти, хоча Ґрейс запливла вже настільки далеко, що її було неможливо наздогнати, просто ніяк. Бен зупинився, коли вода сягнула його пояса. Хлопець не міг нормально думати, в голові була якась каша. Потрібно було зателефонувати до берегової охорони — ось що він мусив зробити. Поки Бен повертався на берег, його серцебиття вже було чутно в горлі.

— У нас є п'ять працівників... менше ніж п'ять хвилин, щоб дістатися до вас.

Бен стояв на вологому піску з низьким зарядом на телефоні та жіночим голосом на іншому кінці зв'язку, який то зникав, то знову з'являвся.

— Добре, — відповів він, хоча насправді майже не слухав співрозмовницю, бо ніяк не міг сконцентруватися.

— Чи це схоже на розривну течію? — запитав голос у слухавці.

— Я думаю, тобто я не знаю, — безнадійно відказав він.

— І ви все ще можете їх бачити?

Він міг. Так, міг.

— ...За чотири хвилини... Це... — говорив голос крізь жахливу якість зв'язку. — Тримайте їх у полі зору й залишайтеся з нами на лінії.

І тепер, поглянувши в море, Бен подумав, що, можливо, Ґрейс рухалася в його бік. Він примружився. Сонце починало ховатися за обрій, і було важко щось розгледіти, але хлопець збагнув, що, ймовірно, бачить дошку для серфінгу та двох людей на ній. Бен склав руки у вигляді рупора:

— Ґрейс! — прокричав він. — Ґрейс!

Навіть якщо вона чула його, то ніяк не могла відреагувати. Відповіді не було.

— Я маю повернутися, — сказав він жінці по телефону.

— ...Більше допомоги нам... залишайтеся на зв'язку...

Його стегна боляче свербіли від солі, а язик в'язнув у слині. Бену було нестерпно стояти бездіяльно.

— Я попрошу вас... зачекайте ще хвилину, сер.

По тілу хлопця пішли дрижаки. У нього був шок від холодної води, до того ж він тремтів від страху: що, як із Ґрейс щось трапиться? Що він тоді робитиме? Бен знав її ім'я, номер телефону й ще декілька абсолютно випадкових фактів про неї. Вона володіє п'ятьма мовами — хлопець уявив, як би розповідав усе це співчутливому поліцейському. Найбільше їй подобається японська мова. Вона має колишнього, який кинув її; вона не хоче дітей; її улюблена ручка — синя кулькова від «Віс». От і майже все, що Бен знав про цю дівчину. Він перевіряв горизонт, намагаючись знайти темні, мінливі фігури. Нічого. З ким би він узагалі міг зв'язатися як із найближчим її родичем?.. Бен відігнав цю думку й рушив до моря: що б там не казала жінка по телефону, він хотів витягти Ґрейс звідти. Він щиро бажав, щоб із нею все було гаразд. І сподівався провести ці вихідні так, як вони й планували.

Однак тієї ж миті хлопець почув звук сирен, обернувся й побачив, як до нього по пляжу під'їжджає берегова охорона. Бен полегшено

зітхнув, підкинув руки догори, неначе оточений у бою, і став бездумно ними розмахувати:

— Сюди! — кричав він, хоча машина й так прямувала до нього. — Швидше! Сюди!

Рятувальники витягли плавців із води настільки прудко, що склалося враження, ніби ніякої загрози їхньому життю не було. Серфером виявилася жінка з каштановим волоссям, що звивалося, як змійки. Вона мала кровотечу біля скроні, але Бен бачив, що постраждала при тямі. Рятувальники поклали її на ноші, почали зупиняти кров, перевіряли на струс мозку. Поки парамедик відводив Грейс убік, хлопець безпорадно спостерігав.

— Не розмахуйте переді мною цим кривавим шматом фольги, — почув він слова дівчини. — Я пробула у воді лише п'ять хвилин.

Парамедик покликав рукою Бена й дав йому в руки сріблясту ковдру, від якої відмовилася Грейс.

— Ви маєте зняти з неї цей одяг, — сказав він і далі перелічив симптоми переохолодження, порадивши Бену телефонувати на лінію 999, якщо в нього з'являться якісь підозри щодо стану Грейс. На цьому все скінчилося. Машина поїхала з пляжу, і хлопець із дівчиною залишилися наодинці.

Вони стояли на місці, обоє приголомшені. Вона — в білій блузі, яка зібгалася навколо шиї та прилипла до тіла так, що він бачив її ліфчик і шкіру абрикосового відтінку. Сині джинси Грейс перетворилися на блискучо-чорні.

— Хто ти така? Клята Супержінка? — прохрипів Бен, і вона всміхнулася. Але ця усмішка була неприродною, перекривленою, і він зрозумів, що дівчина ледь стримує плач.

— Гей... — промовив хлопець, підійшовши до неї, і прибрав волосся з її обличчя. Кристали солі всіяли її перенісся й чоло та підкреслили веснянки. — Усе добре, усе під контролем, але ти дуже змерзла, Грейс. Тобі треба обсохнути.

Коли вони були так близько, його вабило до неї з неймовірною силою. Відчуття, яке неможливо передати словами, вивертало зсередини, ніби він їхав звивистою дорогою. Хлопець розумів лише те, що йому потрібно дізнатися про неї більше, про цю кмітливую, дивакувату, безрозсудну молоду жінку, яка вражала й водночас лякала його. Йому просто необхідно було вивчити кожну її частинку.

Бен відчув її тепле дихання, коли Ґрейс торкнулася його руки, яка все ще блукала в її волоссі. Тієї ж миті дівчина припала до його вуст, і її поцілунок віддавав солоним, металевим присмаком. Його думки почали плутатися, а світ навколо — розпливатися, аж раптом Ґрейс відсторонилася:

— Господи, Бен. — Вона прибрала волосся зі свого мокрого одягу. — Таке відчуття, що ми в якомусь дурному порнофільмі вісімдесятих.

Він розсміявся, але був настільки збуджений, що не знав, куди себе діти. Злизавши присмак поцілунку зі своїх губ, хлопець відкашлявся.

— Ходімо. — Ґрейс рушила до виходу з пляжу. — Мені треба переодягнутися. Тобі також. — І вона через плече вказала на його футболку, де нижче пупа все було вологим.

Вправна плавчиня вже відійшла від недавнього напруження й несла на плечах свою космічну ковдру, коли вони дібралися до готелю, що височів над морем на вершині скелі. На вулиці були припарковані дорогі автівки, а у фое Бен звернув увагу на оксамитові дивани, крісла для відпочинку від дизайнерів Чарльза та Рей Імз, а також на велетенський годинник у вигляді зірки на стіні. На ресепшені нікого не було, тому вони могли спокійно пройти до свого номера на другому поверсі, не виправдовуючись перед персоналом за свій вигляд.

Коли дівчина вставила картку-ключ у замок, на Бена нахлинуло збудження. Уся ця ситуація з номером у готелі, цей брудний підтекст — він був упевнений, що Ґрейс відчувала те саме.

— Тож... ти не тільки володієш багатьма мовами, як чортова Клеопатра, а й маєш добру спортивну форму? — Хлопець усіма силами намагався триматися невимушено, коли вони зайшли до кімнати.

— Це правда. Я доволі кльова. — Ґрейс стояла спиною до нього, вмикаючи світло, але Бен чув, як вона всміхалася, коли промовляла це. — До того ж я зростала біля моря. У Брайтоні. Я пройшла курси рятувальника, як і всі у місті. Боже, я змерзла, я ледве...

— Ґрейс, — перебив Бен і різко став серйозним. — Мені варто було проплисти за тобою.

Дівчина розвернулася до нього. Ґрейс охопила руками свої плечі, ніби стримувала себе, але й так у її погляді з'явилося щось незвичне, загалом щось змінилося. Вона подивилися хлопцеві у вічі, і його тіло

неначе пронизало струмом. Обидва мовчали, і було чутно тихе цокання радіатора чи годинника в кімнаті. І Бен знав. Тоді він знав напевно, для чого вони прийшли. Ґрейс дивилася прямо на нього. Молодого чоловіка не залишало відчуття, наскільки він зачарований її магнетизмом, і він не міг відвести від неї очей, поки вона розстібала його джинси та знімала свої. Відтак він притиснув її до стіни, запитуючи: «Ти не проти?», а вона заплющила очі й відкинула голову. Тіло молодої жінки було холодним, вологим і ніжним, а на згині її стегон, під колінами, залишився пісок. Від задоволення Бен так сильно кусав губу, що міг відчутти присмак власної крові.

Вони замовили вечерю в номер. Їм принесли теплий гарбузовий хліб, раків у соусі айолі та серцевини артишоку, приправлені трюфельною олією. Парафінований марочний чеддер, вугільне печиво й маслини. Вишні з перцем, марципан і гіркий шоколадний мус у баночці з темного скла. З вікон номера відкривався вид на море, і хлопець із дівчиною, одягнені в білі махрові халати, які вони знайшли на дверях ванної кімнати, сиділи на ліжку, споглядаючи темну нічну воду. І набивали животи вечерю так, ніби боялися, що вона зникне.

— Усе це здається таким нереальним, — сказав Бен, злизуючи шоколад із тильного боку холодної ложки.

— Що саме? Ця неймовірно смачна їжа? — запитала Ґрейс із вишнею в роті, відтак сік пролився на підборіддя й ляпнув прямо на білий халат. — От зараза. — Вона розсміялася, а потім витерла обличчя рукавом, залишаючи на ньому багрянний слід.

— Молодець, — похитав головою хлопець, усміхаючись.

— Та робітники все одно відбілюють усі речі, які одягали люди. — Вона стенула плечима, а потім розслабила їх. — Тож що здається нереальним?

Бен затих. Він хотів би розповісти, яка вона дивовижно красива. Яка гарна зараз, коли сидить тут, схрестивши ноги на ліжку, а її щокі все ще пашіють після сексу. Йому хотілося сказати, наскільки вона відрізняється від усіх, від усіх інших жінок, яких він коли-небудь зустрічав.

— Що? — знову запитала Ґрейс.

— Це. — Хлопець пригладив своє волосся. — Ти. Усе. Уся ця божевільна ситуація на пляжі. Це взагалі було наяву?

— Ти маєш на увазі операцію з урятування жінки від утоплення? Дитсадок, — знизала вона плечима, — для тієї, яка самотійно вивчила умовний спосіб в іспанській мові у віці дванадцяти років.

Коли Грейс усміхнулася, Бен узяв її за плечі й притиснув до спинки ліжка. Він усміхнувся у відповідь, а потім її темні очі стали серйозними, і тоді хлопець знову припав своїми вустами до її вуст.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ